

Погибија Радоице Војиновића – Радован Бећировић

Милица Војиновић

(Одломак из пјесме „Погибија Радоице Војиновића, комитског харамбаше“)

1. Подиже се чета из Никшића,
2. Под командом Фрање Ферјанчића;
3. То не бјегу Турци агалари,
4. Но све љути Њемци и Мацари.
5. Пошла чета да комите хвата,
6. Ал' не бише војничкога бата;
7. Отидоше Никшићком равницом,
8. А отоле водом Грачаницом,
9. На дно Жупе ће почињу села,
10. Ту је чета у заклонак сјела;
11. Пушке мажу, ноге одмарају,
12. О злу мисле и разговарају.
13. Разматрају шуме и потоке —
14. Док ево ти једне Црногорке;
15. Иде млада од Никшића града,
16. Е каква је стотину јој јада !
17. Дивна стаса, а бијела врата,
18. Има осам у хајдуке брата!
19. А кад тражи кроз планину браћу,
20. До земље јој ноге не доваћу,
21. Како краче ка да срна скаче!
22. Родом бјеше од куће кржаве.
23. Замотала косе око главе,
24. А но коси црни вео носи -
25. За слободом и српскијем родом!
26. Вјеђе црне, очи граорасте,
27. А нешто јој у њедрима расте:
28. Није вила да јој расту крила,
29. Него дојке пеливан-ђевојке.
30. Уз прси јој везана ошвица,
31. А под грлом сребрна кошчица.
32. По кошуљи од танка ћенара -
33. Црногорска ћеисија стара;
34. Све сукнени скерлет од оваца,
35. Од танкије ручније конаца,
36. А опанци од волујске коже,
37. Сој ђевојка, љепша бит' не може
38. Згодна као нагоркиња вила,
39. А узочас испрошена била,
40. За хајдука Вујовић Благоту -
41. Али све је спорно у животу!
42. Она данас за другог оде,
43. Сад ће црни свати да је воде.
44. Од Швабе се боји ко од змије
45. Због хајдучке тајне коју крије,
46. Јер су код ње хајдучки превоји,

47. У њедрима ће јој срце стоји,
48. Упућени од њина крвника
49. Од доктора Мартиновић Ника.
50. Док угрезну у љуту засједу,
51. Ђе ће вуци јагње да изједу!
52. Ту западе у крвничке руке
53. Ферјанчић је удра на муке;
54. Подноси јој пушку под вилицу
55. И нељудски тутњи на Милицу:
56. „Окле идеш и чија си кажи!
57. И исправу грађанску покажи!”
58. Но како јој помогоше врази,
59. Нити стрекну, нит' се пренерази,
60. Но зликовцу поче да говори
61. Ка у гори кад поток жубори:
62. „Мене ваша не требају карта
63. Док је мене осам мојих брата!
64. Мене нико не смије такнути,
65. Што му неће на јаде сванути.
66. Лако ти је тутњет на Милицу,
67. Но смијеш ли чекат Радоицу?
68. Па ти њега на мегдан позови,
69. Ка што раде прави витезови,
70. А крит нећу родитеља мога -
71. Ја сам шћерка Луке Поповога.
72. Мајка ми је од Павићевића
73. Искрај Спужа, из Бјелопавлића,
74. Која роди осам својих тића
75. Осам сина, све Војиновића,
76. И девету мене јединицу
77. Која слушам брата Радоицу.
78. А ти пази, бечки најамниче,
79. Куд ја идем — шта се тебе тиче?
80. Знаш ли да је ово земља наша;
81. Колико је позобала паша
82. И турскије бегова и ага,
83. Докле српска побиједи снага!
84. Све то прође ка црно прољеће,
85. Па ни ваше дуго бити неће.”
86. Још ђевојка шћаше да их бручи,
87. Ферјанчић се на крају одлучи,
88. Пет метака у прси јој сручи,
89. И ту жупску нагоркињу уби,
90. И зато ће главу да изгуби;
91. Јер се чета придесила тада
92. Код старог Моракова града,
93. И стигоше чету Ферјанчића
94. Под бијеле куле Николића.

95. За три сата борба се водила —

96. Док се Жупа у дим претворила...